

FOAIE PAROHIALĂ SEPTEMBRIE 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

Seducțiile înșelătoare ale vieții pretins emancipate

„Este nevoie să fie cultivată tăcerea”

Cardinalul Rober Sarah a fost Prefect al Congregației pentru Cultul Divin și Disciplina Sacramentelor din noiembrie 2014. El a lucrat și cu Papa Benedict al XVI-lea și cu Papa Francisc; în februarie 2021 s-a retras pentru limită de vârstă. El a scris mai multe cărți în care descrie viața și problemele cu care se confruntă astăzi Biserica. Am ales din cartea sa *Se lasă seara și ziua e de acum pe sfârșite* aspectul care va fi subiectul Foiii parohiale din luna septembrie, ca învățătură

care să ne ajute să mergem înainte în viața de credință. Când vorbește despre omul modern, cardinalul nu se referă doar la necreștini sau la necatolici, ci, cred că se referă mai ales la catolici.

Viața modernă, omul modern s-a îndepărtat aproape complet de Dumnezeu și i-a întors spatele. Îi neagă existența, se așează cu nerușinare și obrăznicie în locul Său, se comportă și trăiește ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Totul este orientat doar spre pământul

acesta, doar spre viața prezentă, spre bunăstarea acestei lumi și spre plăcerile acestui pământ.

În societățile occidentale, numite evolute, mizeriile morale și spirituale sunt imense. Sărbătorile devin unicul mijloc pentru a uita neantul în care au căzut indivizii.

Cu cât omul se distruge mai mult pe sine, cu atât mai mult simte nevoia să găsească substitute pentru criza sa interioară, iar la capătul acestei căutări nebunești apar filozofiile asiatice, ca niște rețete miraculoase. Dacă l-am contestat și l-am îndepărtat pe Dumnezeu, trebuie neapărat să-l înlocuim cu altceva.

Omul fuge mereu. Viața este un mare joc. Sărbători publice, vacanțe, călătorii, festinuri, plecări și veniri, mereu și mereu în mișcare, să nu te poți limpezi deloc, să nu poți reflecta deloc: de unde vii și încotro te îndrepti. Exotismul este o promisiune și este căutat de toți. Ușurința și superficialitatea noastră în fața misterului sunt stupide.

Ar trebui să păstrăm tăcerea, să ne reculegem, să ne interiorizăm, să ne rugăm și să ne îndreptăm către Dumnezeu pentru a încerca să intrăm în marele mister al vieții și al morții omului, să vedem scopul pentru care am fost creați și pentru care trăim; dar nu o facem.

Omul refuză să se gândească la moarte și vrea s-o ucidă; înalță ziduri cât mai înalte, ca să nu vadă cimitirul, locul unde oricum va ajunge. Ca bogatul din Evanghelie – pornit să „dărâme hambarele” vechi și prea mici și neîncăpătoare și să facă „altele mai mari”, unde să-și adune bunurile pământului

– uită cuvintele lui Dumnezeu: „Nebunule, chiar în noaptea acesta ți se va cere sufletul; iar cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12,20).

Omul, creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”, creat „pentru Dumnezeu”, din cauza indiferenței, a orgoliului și autosuficienței sale, nu-și poate găsi pacea interioară și fericirea veritabilă decât în Dumnezeu. Și, cu toate acestea, se lasă iarăși și iarăși amăgit de falșii dumnezei. Indiferența constituie regula tacită atunci când este vorba despre lucrurile care-l privesc pe Dumnezeu și religia.

De foarte multe ori, sărbătorile religioase sunt folosite și transformate în ocazii pentru a petrece, pentru a călători. De Crăciun, plecăm să schiem; de Paște, plecăm într-o țară exotică... Această viață, care este de o luminozitate falsă, constituie culmea unei civilizații decadente. **Căutarea plăcerii, a reușitei, a înfloririi îi împinge pe oameni tot mai departe de Dumnezeu. Viața a devenit o sărbătoare fără Dumnezeu.**

În lucrarea sa, *Cugetări*, Blaise Pascal scria: „Nefericirea oamenilor vine dintr-un singur lucru: acela de a nu putea să rămână în singurătate, într-o cameră”. Pascal arată că omul, cu orgoliul și cu concupiscenta sa, nu-și poate găsi pacea interioară și fericirea veritabilă decât în Dumnezeu. După părerea lui, relația distrusă dintre om și Creatorul său produce la om insatisfacția constantă față de viața pe care o duce și dorința de a uita, prin „divertisment”, că este

muritor. Pascal spune, în concluzie: „Oamenii, neputând să îndepărteze moartea, mizeria, ignoranța, s-au considerat îndreptățiți să devină fericiți prin a nu se mai gândi la ele”.

Pentru a nu auzi muzica lui Dumnezeu, am ales să folosim toate artificiile acestei lumi. Dar instrumentele cerului nu se vor opri niciodată să cânte doar pentru că există surzi.

superficialitatea și hedonismul. Zgomotul este fratele geamăn al minciunii. **Liniștea, tăcerea sunt sălașul adevărului, căminul lui Dumnezeu.** Liniștea interioară este întotdeauna dificil de cucerit, dar numai liniștea, tăcerea, reprezintă fermentul tuturor întâlnirilor veritabile.

Omul modern își neglijează atât de mult sufletul, partea interioară

Ce putem și ce trebuie să facem în această situație care s-a creat?

Este nevoie să ajutăm lumea modernă să înțeleagă că zgomotul a devenit o dictatură puternică, ce nu încetează să o deprecieze. Departe de zgomot, omul îl poate regăsi pe Dumnezeu. **Dacă luminile se sting, dacă sunetele tac, omul este capabil să asculte, în inima sa, vocea lui Dumnezeu,** pentru că: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1,1).

Astăzi, civilizația petrecerii, a distracției, caută, prin toate mijloacele, să sufocă liniștea, promovează risipirea sentimentelor,

din el, încât a ajuns să nu mai știe ce înseamnă aceasta. Căzut în noroiul patimilor, este preocupat să se distreze și să se bucure de toate plăcerile lumii. Îi este indiferent că trăiește într-o lume în care domină răul, violența, corupția, relaxarea moravurilor, perversiunea, lipsa de credință, a practicilor religioase și chiar disprețul față de Dumnezeu. Această mare absență este cea mai rea dintre amenințările la adresa umanității. Există riscul ca omului creștin să-i urmeze omul amoral.

Misiunea Bisericii și a noastră, a credincioșilor, este deosebit de dificilă și cu atât mai complexă cu cât consensul moral, care rezultă

din civilizația iudeo-creștină ce marca lumea de multe secole, a dispărut. Relativismul criticat de Papa Benedict al XVI-lea a răpus totul în valurile sale ucigătoare. Papa Benedict spunea în 2005: **„Suntem pe cale să construim o dictatură a relativismului care nu recunoaște nimic a fi definitiv și care dă ca măsură ultimă doar egoul și dorințele proprii”**.

S-a abuzat mult de noțiunea de adevăr, ea este de acum un obiect al presupunerilor. **Departe de adevăr, omul se risipește în plăceri și lucruri inutile.** Plăcerea și eroarea merg și rânjesc, mândre, pe același drum. Stăpânirea de sine, o anumită igienă a spiritului și a inimii, aproape că nici nu se mai poate vorbi despre așa ceva.

Pentru ca omul să regăsească o viață interioară demnă de numele de om, trebuie, mai întâi, să fie cultivată tăcerea. Acesta este un lucru destul de dificil, dar îl face pe om capabil să se lase condus de

Dumnezeu.

Tăcerea este mai importantă decât orice altă lucrare umană. Adevărata revoluție vine din tăcere, ea ne conduce spre Dumnezeu și spre ceilalți, pentru a ne pune, umil și generos, în serviciul lor.

Trebuie să-i dăm omului modern mijloacele de a găsi calea inimii sale, pentru a putea lupta și birui toate tentațiile nesănătoase ale lumii în care trăiește, dar care este tot a lui Dumnezeu, așa cum ne spune Sf. Paul în *Scrisoarea către Corinteni*: „Astfel încât nimeni să nu se laude cu oamenii, căci toate sunt ale voastre: fie Paul, fie Apollo, fie Chefa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie cele prezente, fie cele viitoare: toate sunt ale voastre, iar voi sunteți ai lui Cristos, iar Cristos a lui Dumnezeu” (1Cor 3,21-23).

(Cateheză inspirată din cartea *Se lasă seara și ziua e de acum pe sfârșite*, Cardinalul Robert Sarah în dialog cu Nicolas Diat)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Trebuie să îl găsim pe Dumnezeu, și El nu poate fi găsit în zgomot și agitație. Dumnezeu este prietenul tăcerii. Vedeți cum natura – copacii, florile, iarba – crește în tăcere; vedeți stelele, luna și soarele cum se mișcă în tăcere... Avem nevoie de tăcere pentru a putea atinge sufletele.

Sf. Tereza de Calcutta

Trebuie să cunoașteți ceea ce credeți; trebuie să cunoașteți credința voastră cu aceeași precizie cu care un specialist în informatică știe sistemul de operare al unui computer; trebuie să o cunoașteți așa cum un muzician cunoaște compoziția proprie; da, trebuie să fiți cu mult mai profund înrădăcinați în credința generației părinților voștri, pentru a putea rezista cu forță și hotărâre la provocările și la tentațiile din acest timp.

Papa Benedict al XVI-lea